

ÁGH ISTVÁN

Őszvégi lamentáció

*Más évszak, új tél, megint a szokásos kényszer
megismételni azt, mit eddig annyiszor
időtlén közhelyekkel, sohasem elégszer
próbálok fölidézni minden napfordulón,
ami bizonyosabb a harsány tarkaságnál,
rendületlen mohos törzseknél biztosabb,
mégis a félelem fölfoghatatlan ráadása
hízik mint az avar, jéggé hűl mint a hab,
miként a Kaszáscsillag közeledtét megérzi
a jó, de képtelen jósolni már tovább,*

*lassan kopár gyümölcsfa leszek, koronám
sápadt napfényt zsugorgat a kietlen kertben,
hamis aranyból az udvar ágaim szála körül,
közben a hideg konyhák birsei leverten
árasztják illatukat holt kedvesek után,
mintha egy csöpp kosárra való emlékezésre
futotta volna csak a gyűjtőszenvedélyből,
elveszett asszonyok készülnek helyettem a télre,
dióval kopogtatnak, almaszívvel szeretnek,
minden befőttes üvegen keblük formája dereng,*

*hova lett az a kaptár, az a csűr, az a kamra?
mivé a fáradozás elsóhajtott gyümölcse?
szerelmes létem sűrű édessége idegen
ízzé szikkadt, nem ismerek magamra,
kuporog csak a lélek a szív parázstartója körül,
nem akar belenyugodni, keserű avarfüstben
ábrándozom pásztortüzekről, ujjaim elfehérülnek,
mégis nektek a leghidegebb, kedveseim,
ha én fázom miattatok a csontjaitokban
lélegzetem gyapjával átmelegíthetetlen,*

*ki bízik abban, hogy elcsitítható a só
meg a sav kristályaiból nővő szorongás?
eleven hússal melengetni vázakat ki tud?
ha tövig belerendül az időváltozásba,
s elszörnyed, micsoda próbát muszáj kiállnia
valami ismeretlen hőmérsékleten,
amitől meghiobbannak a lány nyári sejtek
minden egykori kellemüket feledve,
mintha nem is lett volna semmi más,
csupán a kapkodás a temetővel szemben,*

*hőskölteménybe írni sovány históriánk
lehetetlen ilyen gyengülő képzelettel,
nem súgja senki fülembe égi versem,
hogy toll- s papírtalan fölhívjak egy nevet,
írná, mielőtt elfelejtem, pedig ott vár
minden utcában a telefonfülke a járdán
kivilágítva, mint fölállított üveg
koporsó, tele hullott levéllel, szóval,
annyi ott a segélykiáltás, ahány szerelmes suttogás,
ahány elévült telefonszám, annyi utolsó mondat.*

Szentséges éj

*Az este olyan szép volt, hogy lehetne
utolsó is, annyira földi-égi,
annyi malasztal teljes, hogy a bőség
ünnepélye az éjféli misével
elég volna egy élet emlékére,
s mert azonképpen nyugodott le minden,
embertelenül gyönyörű az éjjel
a hó kietlen síkjain, tetőin,*

*ha nem figyelném állásom helyéből,
ami kívül van, másvilágon volna,
s ha elfordulna éppen az Úristen,*

*ki vigyázna a téli álmú fákra?
a lassú szívveréssel telelőknek
ki igazolná életét, ha én nem?
ki lenne velük együtt halhatatlan
ebben a némán elmúló időben?*

MAGYARI ENDRE